

Καὶ διὰ τοῦτο μόλις παρακάμψῃ τὸ στίλβον χρόνος ἀστυνομικοῦ τινος κλητῆρος — διότι ἡ πρόνησις διασώζει παρ' αὐτῷ τὸν παρορμιώδη τῶν Γερμανῶν φόβον πρὸς τὴν ἀστυνομίαν — ἐκβάλλει φωνὴν τινα ἀξιώσεις μέλους ἔχουσαν ἐνίοτε, ἢ ἐκ προμελέτης ὠθεῖ διὰ τοῦ ἀγκῶνος τοὺς διαβάτας προσποιούμενος τὸν τρικλίζοντα. Ἄν δέ τις τῷ παρατηρήσῃ τι, ἀμέσως προβάλλει εἰς ἀπολογίαὺν του :

— Εἶμαι εἰς εὐθυμίαν !

Ὡς ἐὰν ἡ φράσις αὕτη ἔχει δύναμιν συγχωροχαρτίου διὰ πᾶσαν παρεκτροπὴν ! Ἐχει ἐν τούτοις καὶ *entre-acte* ἡ ὑπόκρισις τῆς εὐθυμίας. Ἡ θέα κλητῆρος, φέρ' εἰπεῖν, πάντοτε ἐπιφέρει τοιοῦτο διάλειμμα καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς προσπεποιημένης εὐθυμίας δὲν ἀρχεται εἰμὴ ἀφοῦ ἡ ὀχληρὰ συνάντησις ἀντιπαρέλθῃ. Ἀμέσως τότε καὶ πάλιν τίθενται εἰς ἐνέργειαν αἱ ἐν πλήρει διαχυεῖς νοοὶς ὠθήσεις καὶ φωναί, τὸ δὲ θέαμα ποικίλλεται ἐπὶ τῇ συναντήσει ἀπογόνου τινὸς τοῦ Ἰούδα, λαμβανόμενου ἀμέσως ὡς θύματος πρὸς ἐπιδειξίν τῆς προσποιητῆς ταύτης εὐθυμίας. Ἀλλ' ἐὰν τοῦ οὗτου εὐθυμοῦντος οὐδεὶς διακόψῃ τὴν ὁδὸν, ἢ ἂν οὐδεὶς ἀποτείνῃ αὐτῷ παρατηρήσεις, ἀπηλπισμένοι οἱ δὲν παρουσιάζεται εὐκαιρία ὅπως προκαλούμενος ἐπιδειξῇ ὡς διαβατήριον τῆς εὐθυμίας του τὴν στερεότυπον φράσιν : *εἶμαι εἰς εὐθυμίαν* (*ich bin lustig*), ἀναγκάζεται νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φωνὴν ἐν μέσῃ ὁδῷ ἄνευ αἰτίας εἰδοποιῶν ὅτι εἶνε εἰς εὐθυμίαν ! Καὶ ἂν πάλιν οὐδ' εἰς τοῦτο προσέξῃ τις, τότε μόλις φθάσῃ εἰς τὸν οἶκόν του ἐκσπᾷ εἰς θορύβους καὶ ἀτακτῆματα φωνάζων :

— Γυναῖκα, εἶμαι εἰς εὐθυμίαν !

Διότι ἀπ' ἀρχῆς σκοπὸν προσέθετο νὰ εὐθυμῇ, καὶ ἀφοῦ ἀπέτυχε θεωρεῖ καθήκον του τοῦλάχιστον νὰ ὑποκριθῇ.

* *

Τοιοῦτος εἶνε ὁ ζυθοποτῶν βερολιναῖος ἐργάτης. Ἡ ζυθοποσία ὅμως στρατολογεῖ τοὺς σπαδοὺς αὐτῆς πάντοθεν. Ἀλλ' ἐὰν ἐπεχειρῶν νὰ παρουσιάσῃ ὑμῖν χαρακτηριστὰς ζυθοποτῶν ἐξ ὅλων τῶν τάξεων, ἤθελον ἐπιφέρει κατακλυσμὸν εἰς τὰς στήλας τῆς Ἑστίας. Ἡ τοιαύτη ἐπιχειρήσις θ' ἀπῆται κόπους συγγραφῆς ἄλλως τε. Τοιοῦτον ὅμως σκοπὸν οὐδέποτε προσέθετο. Διότι καὶ ἂν ἤθελον καὶ ἂν ἠδύναμην νὰ τὸ πράξω, θ' ἀπηλπίζομην ρίψας ἀπὸ τὸ βλέμμα εἰς τὰ εἰκονογραφημένα κωμικὰ φύλλα τῆς Γερμανίας. Δὲν ἐκδίδεται ἀριθμὸς τοιούτου φύλλου χωρὶς ν' ἀπεικονίζῃ καὶ τύπον τινὰ ζυθοπότου, ἀπὸ τοῦ ἀξιοματικοῦ τοῦ προσκρούοντος ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ μόλις δυναμένου ν' ἄρθρῳσῃ πρὸς τὸν στρατιώτην ὑπερήτην του :

— Φράντς, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἰδῶ ἄλλοτε εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε νὰ μὴ εἴμπορῇς νὰ κρατήσῃς τὰ ἐπιπλα εἰς τὴν θέσιν των ».

μέχρι τοῦ ἀγαθοῦ οἰκογενειάρχου ὅστις ἐρωτώμενος τί λέγει εἰς τὴν σύζυγόν του ὅταν πηγαίνῃ εἰς τὸν οἶκόν του τὴν νύκτα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἀποκρίνεται :

— Ἐγὼ λέγω *καλησπέρα*. . . ὅλα τὰ ἄλλα τὰ λέγει ἐκεῖνη.

Εἶνε λοιπὸν ἔργον τεράστιον ἡ σκιαγραφία τοῦ Βερολίνου ζυθοποτοῦντος, ἀφοῦ ἡ ποσότης τοῦ ἐν αὐτῷ καταναλισκομένου ζύθου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ Σπρέα διοχετευομένην εἰς αὐτὸ ποσότητα ὕδατος. Διὸ ἐπεχειρήσα νὰ ἐπιδειξῶ μόνον μίαν γωνίαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ κολοσσιαίου πίνακος καὶ ἀνέστυρα μίαν μόνην πτυχὴν τοῦ καλύπτοντος αὐτὸν παραπετάσματος. Ἄν διὰ μέσου αὐτῆς καταρθώσατε νὰ ἴδῃτε τὸν φοιτητὴν ζυθοποτῶντα κατὰ τὰς ζυθοποτικὰς ἐορτάς του καὶ τὸν ἐργάτην τοῦ Βερολίνου ἀπολαύοντα τῆς ἐλευθερίας τῶν Κυριακῶν του, ἀρκεσθῆτε εἰς αὐτὸ νῦν. Ἴσως βραδύτερον ἄλλαι σκηναὶ συμπληρώσουν ὁλόκληρον τὴν εἰκόνα τοῦ Βερολίνου ζυθοποτοῦντος.

Ἐν Βερολίνῳ κατὰ Μάιον.

P.

ΝΟΘΕΥΣΙΣ ΚΟΧΛΙΩΝ

Δὲν ὑπάρχει τόπος σήμερον ἐν Εὐρώπῃ ἐν ᾧ νὰ μὴ νοθεύωνται πάντα τὰ εἰς χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου : ὁ οἶνος, τὸ ὄξος, ὁ ζῦθος, τὸ βούτυρον, τὸ ἄλας, τὸ πέπερι, ὁ καφὲς, τὸ γάλα, τὰ πνευματώδη ποτὰ, τὰ σιρόπια, τὰ γλυκύσματα, ἡ σοκολάτα, τὸ τέιον, τὸ μέλι κτλ. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουσι *γάμπρικαις* πλαστῶν ὕδνων· ἰδοὺ νῦν ἡ *Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις* μᾶς ἀποκαλύπτει καὶ *γάμπρικαις* κοχλίων.

Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς αὐτῶν εἶνε ἀπλοῦστατος. . . καὶ λίαν φιλόκαλος, λέγουσιν οἱ νοθευταί. Ἀλλὰ πρὶν ἐκθέσωμεν αὐτὸν, ἀνάγκη νὰ προτάξωμεν ὀλίγας λέξεις. Οἱ ὠμοὶ κοχλῖαι πωλοῦνται ἐν Παρισίοις πρὸς 25—30 λεπτὰ ἢ ἑκατοντάς, οἱ δὲ ἐψημένους πρὸς 5 φράγκα οἱ ἑκατόν. Ἀπαιτεῖ δὲ ἡ παρασκευὴ αὐτῶν περισσὰς φροντίδας ἵνα καταστῶσι τὸ εἰς πάντας ἀρεστὸν ἔδεσμα.

1ον Πλῦσιν αὐτῶν διὰ ψυχροῦ ὕδατος.

2ον Τρεῖς ἢ τέσσαρας πλῦσεις διὰ ζέοντος ὕδατος.

3ον Ἐξαγωγήν τοῦ κοχλίου ἐκ τοῦ ὁσπράκου.

4ον Πλῦσιν τοῦ ὁσπράκου διὰ ζέοντος ὕδατος.

5ον Εισαγωγὴν τοῦ κοχλίου εἰς τὸ ὄστρακον μετὰ βουτύρου, ἄλατος, πεπέρεως, πετροσελίνου καὶ κρομμύου λεπτοκομμένου.

6ον Ἐλαφρὰν βράσιν ἐπὶ ἄδυνάτου πυρὸς ἵνα διαλυθῇ τὸ βούτυρον καὶ διαποτίσῃ καλῶς τὸ ὅλον.

Εὐνόητον τῶρα πῶς αἱ πολλαὶ αὐταὶ φροντίδες εἰς μαγείρευσιν αὐτῶν ἀναδιβάζουσι τὴν τιμὴν ἀπὸ 25 λεπτῶν εἰς 5 φράγκα διὰ μίαν ἐκατοστὺν κοχλίων.

Τούτων τεθέντων, ἡ νόθευσις τῶν κοχλίων γίνεται εὐκολώτατα· καταργοῦσιν ἀπλῶς τὰς τέσσαρας πρώτας προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας καὶ ἔρχονται κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πέμπτην. Δηλαδή λαμβάνουσιν ὄστρακα κενὰ κοχλίων, ὧν ἐγένετο ἤδη χρῆσις, καὶ πληροῦσιν αὐτὰ διὰ μίγματος συγκειμένου ἐκ μικροῦ τεμαχίου πνεύμονος βοῆς, ἄλατος, κόνεως μουστάρδας καὶ λίπους. Ἐπειτα γίνεται ἡ ἐλαφρὰ βράσις ἐπὶ τοῦ ἄδυνάτου πυρὸς, κτλ. καὶ ἰδοὺ ἐτοιμοὶ 100 νέοι κοχλίοι διὰ 5 φράγκα!

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ νοθεύσεων, ἃς ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν ἀκόλουθον χαριέστατον μῦθον, ὃν ἀνέγνωμεν ἐν τινὶ ἐφημερίδι:

«Τέσσαρες μυῖαι, διὰ τῶν ἱερῶν τῆς φιλικῆς δεσμῶν συνδεθεῖσαι, ἔζων ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ. Πρωτὴν τινὰ ἐξύπνησαν αἰσθανόμεναι ἰσχυρὰν ὄρεξιν· καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐκathέσθη εἰς τὸ χεῖλος δοχείου γάλακτος, ἐξ οὗ πιοῦσα ἄρκετὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ πέσῃ νεκρά, δηλητηριασθεῖσα ἐκ τῆς μετὰ τοῦ γάλακτος μεμιγμένης ἀσβέστου. Ἡ δευτέρα ἐστράφη εἰς τεμάχιον ἀλλαντος, ἐξ οὗ ἔφαγε μετ' ἀπλήστου λαιμαργίας· ἀλλὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀλλαντος ἦτο βεβαμμένον διὰ χρώματος δηλητηριασμένου, τὸ δὲ ταλαίπωρον ζωῦφιον κατέπεσε καὶ αὐτὸ φαρμακωθὲν. Οὐχὶ δὲ διάφορος ὑπῆρξεν ἡ τύχη καὶ τῆς τρίτης μυῖας, ἥτις ἀπέθανε φαγοῦσα κατὰ κόρον ἐξ ἀλεύρου, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἰσχυροτάτη δόσις στυπτηρίας. Ἐκφρων ὑπὸ τῆς λύπης γενομένη, καὶ μὴ θέλουσα νὰ ἐπιζήσῃ ἡ τετάρτη, ῥίπτεται ἐπὶ τινος μυιοκτόνου χάρτου, τεθειμένου ἐντὸς κοίλου πινακίου, ἵνα αὐτοκτονήσῃ, καὶ ῥοσφ' ἀπλήστως ἐκ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, ὃν νομίζει θανατηφόρον. Ἀλλ', ὦ ἐκπληξίς! ἀντὶ νὰ ἀποθάνῃ, αἰσθάνεται ἐαυτὴν νέαν ζωὴν καὶ δυνάμεις λαμβάνουσιν. Ὁ μυιοκτόνος χάρτης ἦτο καὶ αὐτὸς νοθευμένος!

z*.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΒΔΕΛ ΚΑΔΕΡ

Τὰ ἀκόλουθα δύο ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος ἐμίρου Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀναγινώσκουμεν ἐν γαλλικῇ ἐφημερίδι.

Τὴν ἐσπέραν μιᾶς μάχης, καθ' ἣν οἱ Ἀραβες εἶχον ἐξολοθρεύσει μικρὸν γαλλικὸν σῶμα πεζικοῦ, ὁ ἐμίρης κεκμηκῶς εὐρίσκετο εἰς τὴν σκηνὴν του στηθεῖσαν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε συγκροτηθῇ ἡ μάχη.

Ἀνεπαύετο ἀπὸ μιᾶς ὥρας βεβουθισμένος εἰς μελέτην καὶ προσερχόν, ὅτε εἰς τῶν γενιτσάρων του, κρατῶν αἰμοσταγὲς ἔτι εἰς τὴν ἑξίαν τὸ γαταγάνιον, ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ φωνῆς βραγχώδους·

— Ἐμίρη! Πόσα πληρώνεις διὰ καθὲ κεφάλι γαλλικόν; ἔχω ἐδῶ κοντὰ μίαν καλὴν συλλογὴν, ποῦ ὅτι τὰ ἐσύναξα.

Ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἤγειρε βραδέως τὸ βλέμμα μέχρι τοῦ φανατικοῦ ἐκείνου δημίου, καὶ ἀπεκρίνατο μεθ' ὅλης του τῆς σοβαρότητος·

— Διὰ καθὲ κεφάλι γαλλικὸ πληρόνω πενήντα μπαστουριές, φίλε μου· καὶ διὰ νὰ μὴ περμένῃς πολὺ, στάσου νὰ σοῦ ταῖς προπληρώσω.

Ἀκόμη φεύγει ὁ γενιτσάρος.

* *

Ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις νοῦς πρακτικώτατος. Ἰδοὺ δ' ἐκ πολλῶν ἄλλων ἐν παραδείγμα τούτου. Περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ὁ ἐνδοξος αἰχμάλωτος εἶχε μετενεχθῇ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἀμβοῆζ, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Δεῖγερως· μιᾶ τῶν ἡμερῶν προσήλθεν αὐτῷ εἰς τῶν θεραπόντων τοῦ μεγάρου μὲ μυστηριώδες ὕφος, ὅστις εἶπεν αὐτῷ περίπου τάδε: «Ἐμίρη, δύναμι, χωρὶς κίνδυνον, νὰ σὲ κάμω νὰ δραπετεύσῃς ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τὸν ποταμόν. . . » Ὁ αἰχμάλωτος ἐθεώρησεν ἀτενῶς τὸν θεράποντα. Τούτου δ' ἐτοιμαζομένου ν' ἀνελίξῃ τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως, ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀπεκρίνατο: «Ὁ Δεῖγερ θὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ θάλασσα θὰ μὲ φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν· ἡ Ἀφρικὴ θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐπαναρχίσω τὸν κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον· ὁ κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμος θὰ καταλήξῃ εἰς ἡτταν· ἡ ἡττα θὰ μὲ καταστήσῃ καὶ πάλιν δέσμιον, καὶ θὰ μὲ ἐπαναφέρῃ ἐδῶ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι προτιμότερον νὰ μένω ὅπως εἶμαι».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Αἱ κρίσεις μας ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ὠραλόγια μας· οὐδὲν τούτων συμφωνεῖ τελείως πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, ἕκαστος δ' ἡμῶν προτιμᾷ πάντοτε τὸ ἰδικόν του.

Δύο πρῶην ὑπηρεταὶ καφενεῖου θέλοντες νὰ κερδίσωσι χρήματα, ἠγόρασαν μεγάλην φιάλην ῥακῆς· δόντες ὅλην αὐτῶν τὴν περιουσίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πωλήσωσι τὸ ποτὸν ἐν τῇ πανηγύρει τῆς Πεντέλης. Ὁ εἰς λοιπὸν μὲ τὴν